

TOM STEINFORT

Odvrátená tvár Dubaja

Únos, zastrašovanie
a nečestné praktiky
arabského šejka

TOM STEINFORT

Odvrátená tvár Dubaja

PRELOŽIL MATÚŠ KYČINA

IKAR

Tom Steinfort
THE SINS OF THE SHEIKH

Text Copyright © Tom Steinfort, 2021
First published by Penguin Random House Australia.
This edition published by arrangement with Penguin
Random House Australia Pty Ltd.
Translation © 2023 by Matúš Kyčina
Jacket design © 2023 by Andrej Gruľa – endy! branding
Slovak edition © 2023 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-8794-5

*Silným ženám, ktoré mi zmenili život.
Mojej úžasnej manželke, ktorá ma každý deň inšpiruje.
A mojej mame za morálny kompas a lásku ku knihám.*

Som rukojemníčka!

Okná sú zadebnené. Otvoriť sa nedá ani jedno.

*Vonku stráži dom päť policajtov a vnútri
dve policajtky. Nemôžem ísť ani na čerstvý
vzduch... neviem, kedy ma pustia a za akých
podmienok. Takže som rukojemníčka.*

*Držia ma na samotke a bez lekárskej sta-
roslivosti. Nemala som súd. Nepoznám
obvinenie. Nevieť nič. Chcú ma zlomiť, aby
som šírila ich propagandu. Tlačili na mňa,
aby som nakrútila video, že som tu spokojná
a z vlastnej vôle. Odmietla som. Chceli toho
odo mňa viac, ale nedala som sa. A keďže
nespolupracujem a ešte vždy som sa nezosy-
pala, tak ma trestajú.*

*Neviem, či ma pustia a za akých podmienok.
Bojím sa, čo so mnou bude. Nevieť, či preži-*

jem. Polícia sa mi vyhráža, že ak nezačnem spolupracovať, odvedú ma na dvor a zastreli. Alebo skončím do konca života v base a už nikdy neuvidím slnko.

Pritom žiadam iba cestovný pas a slobodu. Nestala som sa rukojemníčkou tejto krajiny z vlastnej vôle. Chcem iba slobodu. Moje postavenie sa deň za dňom zhoršuje. Som z toho všetkého nesmierne unavená.

Úryvky z videodenníka Latífy, dcéry šejka Muhammada bin Rášida Ál Maktúma, predsedu vlády Spojených arabských emirátov a vládcu emirátu Dubaj. Aký zločin spáchala?
Túžila po slobode.

Úvod

Jedna utrápená a mučená princezná je škandál. Dve unesené princezné, ktoré drží pod zámkou ich vlastný otec, to je ešte horšie. Ale čo potom tri princezné, ktoré uniesol ten istý muž a vyhráza sa im? Vitajte v emiráte šejka Muhammada. Nablýskaný imidž progresívneho mesta, akým sa Dubaj navonok prezentuje, nie je v súlade s realitou. Len aby nedošlo k omylu – čierne kapitoly zo života dubajskej panovníckej rodiny nie sú v naoko modernej oáze slobody ničím výnimočným, naopak, odrážajú príkru realitu života v Spojených arabských emirátoch. Sú tam mrakodrapy, drahé športové autá a šikovní milionári, ktorí sú aktívni na sociálnych sieťach, no rozbite pozlátenú škrupinku a vyskočí na vás Dubaj, ktorý nedbá na ľudské práva a ženy považuje *zo zákona* za ľudí druhej kategórie. O modernom Dubaji sa niekedy hovorí ako o meste zo zlata, no ako hovorí staré príslovie, nie je všetko zlato, čo sa blyští.

Čo viete o tomto meste? Určite sa vám vybaví reklama nejakej cestovnej kancelárie, ktorá z tohto prí-

stavu robí „metropolu zaliatu slnkom a jedno z najkozmpolitnejších miest na svete“. Alebo ste si všimli nápis *Emirates* na drese vášho obľúbeného futbalového tímu, napríklad Arsenalu alebo Realu Madrid? Nepôsobí tam náhodou najlepší žiak z vášho ročníka, ktorý úžasne zarába na raketovom raste miestnej ekonomiky? V každom prípade asi viete, že Dubaj je najprosperujúcejšie mesto na Blízkom východe, pýši sa najvyššími mrakodrapmi na svete a technicky dosiahol takú úroveň, že sa zapojil do vesmírnych pretekov a vyslal vlastnú sondu na Mars. Mimochodom, tá raketa odštartovala z Vesmírneho strediska Muhammada bin Rášida, pomenovanom po súčasnom dubajskom vládcovi šejkovi Muhammadovi bin Rášidovi Ál Maktúmovi. Všemocný emir je všetko možné, len nie skromný a plagáty s jeho vyobrazením sú po celom meste. Imidž nadovšetko.

V posledných rokoch však šejkovmu panstvu dochádza dych. Dubajská verzia *Denníka princeznej* zaujala celý svet, ibaže to nie je vymyslená hollywoodska limonáda, ale až príliš skutočná séria uniknutých videí, ktoré ozrejmujú hrôzyplné pomery v panovníckej rodine. Nie jedna ani dve, ale tri princezné ušli do zahraničia, aby unikli pred tyranským patriarchom, pre ktorého ľudská sloboda nič neznamená. Palácové klebety prerástli do skutočného medzinárodného škandálu, ktorý vyšetruje komisia Organizácie Spojených národov. Dokonca aj britský najvyšší súd potvrdil, že šejk Muhammad zastrášoval ženy vo svojej rodine a zneužíval ich podradné postavenie. Žalobu podala jeho exmanželka, jordánska princezná Hajá, čím v roku 2019

vyvolala hotové besnenie bulváru. Medzinárodné ľudskoprávne organizácie však pobúrilo najmä beznádejné postavenie jednej zo šejkových dcér, princeznej Latífy. Úryvok v úvode tejto knihy pochádza z videonahrávky, ktorú nahrála táto odvážna bojovníčka za slobodu. Dvakrát sa pokúsila o útek z krajiny, kde železnou rukou vládne jej otec, ale zakaždým ju chytili a uväznili v Dubaji. Podobný osud stretol aj jej sestru princeznú Šamsu. Tá sa rovnako pokúsila o útek, len aby ju uniesli a odviekli naspäť do Dubaja. Nedávno som natrafil na zaujímavý postreh: v Spojených štátoch sa za uplynulú dekádu vyskytlo viacero desivých prípadov, že rodičia uväznili svoje deti v pivnici a držali ich v nedôstojných podmienkach. Hororové domy z predmestia sa dostali na titulné strany denníkov po celom svete a vyvolali pohoršenie nad ľudskou bezcitnosťou k členom vlastnej rodiny. Medzitým sa však píše rok 2021 a v Spojených arabských emirátoch väzní svoje dcéry rovno predseda vlády. Svetoví lídri napriek tomu zbabelo mlčia a málokto má odvahu kritizovať šejkovo správanie.

Prečo rozhodujúci hráči prižmúrili oko nad opovrhnutiahodným porušením ľudských práv? Pri hľadaní odpovede na túto otázku musíme najprv pochopiť úlohu, ktorú zohráva moderný Dubaj v politike Západu, a dôvod, prečo sa stal takou dôležitou položkou zahraničnej diplomacie. Prudký hospodársky rast SAE nemá obdobu bez ohľadu na to, čo si myslíme o jeho zriadení. Ešte pred päťdesiatimi rokmi vlastne neexistovali a úplnú nezávislosť od Spojeného kráľovstva získali až v roku 1971. Spojené arabské emi-

ráty vtedy boli iba akousi predsunutou základňou na hranici púšte a ich celková populácia nepresahovala 180-tisíc obyvateľov, pričom väčšina žila roztrúsená v tradičných kmeňových štruktúrach. Ale potom to bolo ako v známom televíznom seriáli *Vidiečania z Beverly Hills* (1962), keď Clampettovci narazili doma na dvore na „čierne zlato alebo texaský čaj“ a presťahovali sa z chátrajúceho zrubu do honosného sídla. Obzavenie ropy zmenilo Dubaj zo zapadákov na pulzujúce mesto. Výrazne sa o premenu provinčného sídla na súčasné moderné centrum pričínili panovnícky rod Maktúmovcov, ktorý na to použil bohatstvo vytiahnuté z ropných vrtov a spravil z mesta vyhľadávanú destináciu. Medzitým sa Dubaj stal takým magnetom pre cudzincov, že v nasledujúcom populačnom boome cudzinci prevýšili počet pôvodných obyvateľov v pomere jedna k deviatim.

Problém Dubaja spočíva v tom, že zatiaľ čo ekonomika a samotné mesto sa zmodernizovali, mravy zostali pri starom. V Dubaji nepochybne žije mnoho poctivých a čestných ľudí, ktorí v ňom našli svoj domov a množstvo príležitostí na zlepšenie vlastných životných podmienok, no zároveň sa nájde nemálo takých, ktorí sa správajú ako pokrytci, čo je aj prípad šejka Muhammada. Ako predseda vlády sa chváli svojím ministrom pre toleranciu, no miestne úrady pritom nemilosrdne trescú každú kritiku a zatvárajú vlastných občanov za hrdelné „zločiny“, za aký sa považuje aj vyjadrenie politického postoja na facebooku. Šejk Muhammad sa síce odfoťí na medzinárodnej konferencii o rodovej rovnosti, no doma utláča vlastné manželky a dcéry.

Bez bázne a hany vytrubuje do sveta, akými úžasnými vlastnosťami sa vyznačuje jeho mesto, a vzápätí uduší nezávislé médiá, ktoré poukazujú na jeho temnú realitu. Propaganda nás presviedča, že Dubaj je supermoderné vývojové centrum najvyspelejších technológií, iba zákony akoby pochádzali zo stredoveku. Homosexualita je tam dodnes protizákonná. Ak sa obeť znásilnení odvážia verejne prehovoriť, vyobcujú ich. Najviac však bijú do očí takzvané zákony o poručníctve mužov nad ženami, ktoré zjavne vyznáva aj šejk Muhammad. Ženy musia požiadať hlavu rodiny o povolenie aj pri takých bežných úkonoch, ako je cestovanie, vzdelávanie či vstup do zamestnania. Zastarané postoje vyznávajú aj v mnohých iných krajinách Blízkeho východu, ale Dubaj vyčnieva, pretože sa pasuje do roly majáka, oázy moderny a tolerancie. Realita, ktorá presakuje z rodiny samotného vládcu, ho usvedčuje z klamstva. Niet dymu bez ohňa a pre šejka Muhammada sa rozširuje do pekelných rozmerov.

Desivé svedectvá v tejto knihe sú príbehmi jednej rodiny, lenže panovníckej a panovník stanovuje štandard, ktorý sa odráža v mnohých oblastiach dubajskej spoločnosti. Prakticky všetky indexy, ktoré hodnotia stav dodržiavania ľudských práv, kladú SAE tak nízko, že to nestačí ani na prvú stovku. V krajine sa vyskytli prípady neoprávneného zadržovania, ba dokonca podozrenia z mučenia, pracovné právo prakticky neexistuje a už prežitá práva žien nestoja za reč. „Ekonomické ambície mesta sú v príkrom rozpore s tým, ako šejk Muhammad rieši svoje rodinné záležitosti,“ domnieva sa Ken Roth, výkonný riaditeľ organizá-

cie Human Rights Watch. „Obraz Dubaja sa však asi zmení. Ľudia začínajú vnímať, že to nie je taký liberálny raj, ako sa tvári. Naopak, opozícia tam končí za mrežami a vzdorovité ženy sa jednoducho vyparia. Skôr či neskôr si každý povie: Tak moment, v reklame ukazovali niečo iné!“

Dubajskú realitu treba dokumentovať, pretože keby to bolo na šejkovi Muhammadovi, nedozvedeli by sme sa nič. V Dubaji platia jedny z najprísnejších mediálnych zákonov na svete a bežne dochádza k stíhaniu novinárov aj bežných občanov, ktorí nevyznávajú stranícku líniu. Hoci výraz *strana* asi nie je celkom vhodný, pretože v SAE nijaké politické strany neexistujú – opozíciu v autoritárskom režime tvrdo trescú a kritické názory sú zaručenou miestenkou do niektorého z neslávne známych väzení, kde údajne bežne dochádza k mučeniu. V správe Organizácie Spojených národov sa uvádza, že „hoci rok 2019 vyhlásili za rok tolerancie, vládcovia Spojených arabských emirátov ju neprejavili ani voči nenásilnej opozícii“. Ústava SAE síce zakotvuje slobodu slova, no medzičasom vstúpili do platnosti drakonické zákony, ktoré považujú bežnú kritiku vládnej politiky, ekonomických pomerov či vládnucej rodiny za zločin. Miestne i zahraničné médiá podliehajú prísnej cenzúre. Každý je pozorne sledovaný a Dubaj má údajne najviac bezpečnostných kamier na svete. Ulice monitoruje až 35-tisíc kamier, kým napríklad Washington D. C. ich používa len asi štyritisíc. Dubaj sa môže v okamihu zmeniť z ihriska pre bohatých a slávnych na policajný štát.

Do skúmania odvrátenej strany Dubaja som sa pustil v roku 2018 po tom, čo sa na internete objavilo škandalózne video princeznej Latífy. Málokto vtedy veril, že je pravé, no v súčasnosti sa už záplava hrôzostrašných zvestí, ktoré presakujú z paláca Za'bíl, nedá ignorovať. Nechcel som nikoho provokovať ani dráždiť režim, iba som potiahol za nitku a uvidel obnaženú realitu. A občas som naozaj neveril vlastným očiam, pretože stopy viedli k novým tajomstvám, ktoré boli ešte ohavnejšie ako tie predchádzajúce. Za moju novinársku prácu sa mi vyhrážali priamo aj nepriamo, špičkové právnické firmy mi stále hrozia žalobami a mojím známym neudelili víza na vycestovanie do krajiny. Osobne sa už do Spojených arabských emirátov nechystám a som si istý, že len čo by som pristál na supermodernom letisku v Dubaji, skončil by som v putách. Čo som spravil? Odvážil som sa povedať pravdu. A keďže nie som žiadny bojovník za slobodu, domnievam sa, že reakcia SAE hovorí aj za mňa: Toto je krajina, kde prísne potrestáme každého, kto spochybní naše vedenie.

Šejk Muhammad roky využíval svoju absolútnu moc (a miliardy dolárov) na to, aby vládol železnou rukou v zamatovej rukavičke. Svojím nespochybniteľným osobným šarmom si získava zahraničných politikov a známe osobnosti, len aby si vylepšil imidž vo svete. No napriek zjavnému pošliapavaniu ľudských práv a prípadom brutality, ktoré úrady v SAE rutinne zametajú pod koberec, sa mu zjavne darí, udomácnil sa v spoločnosti britskej kráľovnej a Joea Bidena a rieši biznis s klanom Trumpovcov. Svetoví lídri by si však mali stanoviť jasné

hranice a kriticky sa pozrieť nielen na vládu dubajského šejka, ale aj ostatných panovníkov Spojených arabských emirátov (tie tvorí sedem emirátov, ktorým vládnu, ako inak, samí muži). Krajina stojí na zahraničných dolároch a dohodách so Západom, a pokým ten prižmuruje oči nad jeho odvrátenou stranou, nezmení sa nič. Ako hovorí staré príslovie, zlo prekvitá tam, kde dobrí nekonajú.

Vzostup Dubaja

Blízky východ je domovom takého množstva prastarých osídlení, že to nemá obdobu. Od Jeruzalema a Káhiry cez Mekku a Medinu až po Bagdad a Bejrút – región je posiaty mestami, ktoré formovali náš svet celé tisícročia. A potom je tu Dubaj. Kým civilizácie v okolí Perzského zálivu tvorili dejiny, tento sa nikde nespomína. Na odrezanom fliačiku púšte akoby sa zastavil čas. Dubaj bol ešte na začiatku dvadsiateho storočia viac-menej zanedbaná základňa so životnými podmienkami, ktoré sa pramálo líšili od najchudobnejších oblastí Afriky. Zato v súčasnosti mesto udáva svetové trendy v letectve, financiách a najnovšie aj vo výskume vesmíru. Búrlivý rozvoj však viedol k istej rozpoltenosti – mesto sa profiluje ako maják moderny a prosperity, no zároveň udržiava ultrakonzervatívne islamské tradície, ktoré sú v priamom rozpore s konceptom ľudských práv. Prudký rast životnej úrovne odvádza pozornosť od zvyklostí, ktoré majú pôvod ešte v stredoveku. Emiráty sú takýchto protikladov plné, ale domáci ich tolerujú výmenou za nevídaný

hospodársky rast. Prosperita preváži aj zjavné zneužívanie moci.

Dubajské historické pramene zriedkakedy siahajú pred rok 1800, čo je samo osebe dosť zvláštne, najmä v porovnaní so susedmi, ako je napríklad Saudská Arábia. Tú považujú historici za dôležitú trasu pri kolonizácii Eurázie z Afriky, ktorá prebehla ešte v kamennej dobe pred 75- až 125-tisíc rokmi. Zdokumentované rozpätie dejín Dubaja zahrňa iba biednych 0,21 percenta tohto časového výseku. Na Blízkom východe vznikali mocné ríše, odkedy ho kolonizoval človek z Afriky. Spomeňme silný a vynaliezavý Egypt, dlhovekú Asýrsku ríšu, dobyvačný a kultúrne vyspelý Rím, ale aj Osman-skú ríšu a mnoho iných, ktoré zanechali v regióne svoje trvalé dedičstvo. Vládnuce dynastie rozširovali svoje panstvá, ale odrezaný Dubaj sa neocitol v centre ich záujmu takmer nikdy. Toto mesto bolo žiadané asi ako vrecko ružičkového kelu v čokoládovni. „Užívali si bezpečie ohrdnutých a viedli život, na ktorý ich pripravili nespočetné predchádzajúce generácie v podmienkach, ktoré by nikto iný nevydržal,“ poznamenal britský vojenský guvernér Stephen Longrigg v roku 1949 v rámci úvahy, ako je možné, že SAE sa vyhli opakovaným vzostupom a pádom, ktoré postihli hádam všetky okolité ríše. Jeho poznámka na margo podmienok je trefná a ak ste navštívili Dubaj na vrchole leta, určite mu dáte za pravdu, že pred vynájdením klimatizácie tam musel byť život takmer nemožný. Priemerná najvyššia augustová teplota v Dubaji je 41,3 stupňa Celzia, čo je v istom absurdnom zmysle ešte fajn v porovnaní s najvyššou zaznamenanou teplotou 49 stupňov.

Prvé intenzívnejšie stretnutie s európskou civilizáciou nebolo pre arabské kmene v okolí Perzského zálivu vôbec príjemné. Došlo k nemu začiatkom 16. storočia po tom, čo sa do oblasti vybral po mori portugalský dobyvateľ Afonso de Albuquerque. V tom čase sa už hrdil okázalým titulom pána arabských morí a tešil sa povesti beštiálneho vojenského génia. Po významných úspechoch v severnej Afrike a Stredomorí sa vydal na misiu do Indie a cestou zakladal obchodné stanice. V Arábii vyznával nemilosrdnú taktiku a každé arabské plavidlo poslal bez mihnutia oka na dno. V meste Chawr Fakkán – prvá zastávka na území súčasných SAE – ho domáci privítali nevrlo. Dopadlo to však, akoby mravce odháňali slona, a Albuquerque im ukázal, kto je šéf. Portugalci sa vylodili, bodákmi pobili mužov, zmasakrovali ženy aj deti a mesto vypálili. Dubaj stál dlho mimo záujmu sveta, no v tomto okamihu dejín si zrejme prial, aby to tak aj zostalo.

Portugalci potom sto rokov znepríjemňovali život každému v okolí Perzského zálivu. Niektorí historici sa domnievajú, že si vyrovnávali účty – krvavé vylodenie v Chawr Fakkáne sa odohralo iba desať rokov po historickom španielsko-portugalskom vytlačení moslimov z Európy. V roku 1492 padla posledná moslimská bašta Granada, čím sa ukončila sedemstoročná vláda moslimov na Iberskom polostrove. Nadišiel čas pomsty, a keďže Portugalci považovali arabské a moslimské kmene za pohanské, trestali ich aj za hriechy svojich bratov v Európe. Portugalskí dobyvatelia sa v priebehu šestnásteho storočia dopustili mnohých zbytočných krutostí a zasiali do mysle domácich obyvateľov hlbokú

nedôveru k západniarom a kresťanom všeobecne, ktorá pretrvala až do nasledujúcich storočí. Historička Frauke Heardová-Beyová, ktorá pôsobí v Abú Zabí: „Portugalci zabíjali bez rozdielu ženy, deti aj starcov a mrzачili väzňov, čo sa Arabom z okolia Červeného mora a Perzského zálivu natrvalo vrylo do pamäti ako správanie typické pre kresťanov.“

História si potom územie súčasných Spojených arabských emirátov nevšímala až do devätnásteho storočia. Tentoraz si po svoj podiel z koristi prišli Briti. Hodnotu ropy vtedy ešte nepoznali, ale na dne mora ležala iná mimoriadne žiadaná komodita. Bohaté náleziská perál v pobrežných vodách zaujali západných obchodníkov, ktorí konečne rozpoznali význam inak nezaujímavej oblasti okolo mesta. Húževnatí domáci riskovali život a potápali sa za perlami na dno mora s vrecom na tele, pričom zdržiavali dych na hranici možností. Poklady vytiahnuté z hlbiny išli na dračku, no napriek svojej hodnote nepriniesli regiónu nijakú skutočnú prosperitu – Dubaj zostal chudobný a nerozvinutý. Britský námorný topograf plukovník Cogan ho v roku 1822 opísal takto: „Tisíc domácich sa tislo v meste s kruhovým pôdorysom, obohnanom hlinenými múrmi, plnom kôz a tiav. Okolie bolo vyprahnuté [...] domáci žili v slamených a hlinených chatrčiach.“ Od prosperujúcej metropoly to malo ešte ďaleko.

Dubaj sa navždy zmenil až v roku 1833, keď sa v ňom usadili Maktúmovci. V susednom Abú Zabí – mesto leží stoštyridsať kilometrov juhozápadne od Dubaja – sa približne osemsto nespokojných členov klanu rozhodlo odísť na sever, aby unikli nekonečnej špirále násilných

nepokojov. Trvalo niekoľko týždňov, kým sa predkovia šejka Muhammada dostali cez piesčitú púšť do svojho nového domova, ktorému dnes vládnu. Osemsto mužov nepredstavovalo v porovnaní s najvýznamnejšími armádami devätnásteho storočia vážnejšiu vojenskú hrozbu a odrezaný pokojný Dubaj bol zrejme maximom, čo mohli za daných okolností získať. Historik Jim Krane k tomu hovorí: „Dejiny si už nepamätajú presný dôvod, prečo stavili na malú rybársku osadu na pobreží, ale tak či onak je to prvá zmienka o tom, že klan Maktúmovcov sa nebojí riskantných rozhodnutí, pri ktorých ide o všetko. Rodina sa chopila iniciatívy a bohato sa im to vyplatilo.“ Miestnych nevyviedlo z miery, že mesto obsadili cudzinci, a tí sa po pokojnom príchode rozhodli, že si tam natrvalo rozložia stan. Vyhlásili nový šejkát na čele so šejkom Ubajdom bin Sa'ídom Ál Maktúmom.

Odvtedy je mesto v rukách Maktúmovcov a tí si nad ním udržali úplnú kontrolu, vskutku obdivuhodné v regióne, ktorým zmietajú časté prevraty, politické vraždy a vojenské konflikty. V období 1833 až 1912 vládli Dubaju siedmi panovníci, ale nasledujúcich deväťdesiatštyri rokov iba traja, ktorí sa dožili nevídane požehnaného veku. Od roku 1912 do roku 1958 to bol šejk Sa'íd bin Maktúm Ál Maktúm, po ktorom nastúpil jeho syn šejk Rášid bin Sa'íd Ál Maktúm. Ten sa udržal pri kormidle tridsaťdva rokov. V roku 1990 ho vystriedal šejk Maktúm bin Rášid Ál Maktúm a ten odovzdal žezlo svojmu bratovi, súčasnému panovníkovi Muhamadovi bin Rášidovi Ál Maktúmovi.

Maktúmovci sú odjakživa známi tým, že vedia zarábať peniaze. Nieкто azda namietne, že to nie je kto-

vieaká pochvala, no neprávom – dynastický klan tvoria prezieraví biznismeni, ktorí poznajú cenu úspechu. Začiatkom dvadsiateho storočia bol Dubaj pripravený na to, že sa stane regionálnym strediskom neobmedzeného trhového kapitalizmu. Zrušenie päťpercentného cla na dovoz a vývoz spravil z mesta čosi ako slobodný prístav, atraktívny najmä pre iránskych obchodníkov z opačnej strany Perzského zálivu, ktorí mali pocit, že s nimi vlastná vláda zaobchádza nespravodlivo.

Perly a slobodný trh sú jedna vec, no moderný Dubaj vďačí za svoje bohatstvo predovšetkým rope. Maktúmovci sedeli na vreciach s peniazmi, ale na ich získanie sa načakali. Začiatkom dvadsiateho storočia narazili na obrovské ložiská čierneho zlata v Texase, z ktorých americká ekonomika ešte dlho žila. Ropný boom na Blízkom východe už visel na vlásku a Emiráty chceli svoj podiel na zisku. Geologický prieskum trval dlhých tridsať rokov, no spočiatku nepriniesol nič. Konečne v roku 1958 narazili v Abú Zabí na rozprávkové bohatstvo, ktoré vošlo do dejín. Lenže Dubaj bol stále v postavení mladšieho súrodenca, ktorý závidí bratovi úžasný narodeninový darček, keďže na jeho území sa nenašla ani kvapka tekutého zlata.

Ropní bohovia sa nad ním zlutovali až v roku 1966. V teritoriálnych vodách pri meste došlo k absolútne zásadnému objavu pre celý miestny režim. Maktúmovcom sa splnil sen, ale ten priniesol prakticky zo dňa na deň aj dramatické zmeny. Počet obyvateľov vzrástol v rokoch 1968 až 1975 o tristo percent. Robotníci z Ázie a z Blízkeho východu prúdili nielen ako pracovná sila pre ropný priemysel, ale aj do prudko sa rozvíjajúceho